

בש"פ 5467/17 - עמוס רוקח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5467/17

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
העורר: עמוס רוקח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
(כב' השופט נ' אבו טהה) מתאריך 05.07.2017 ב-מ"ת
56396-05-17

בשם העורר: עו"ד גיא זהבי; עו"ד שירלי הדר

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד בבאר-שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) ב-מ"ת 56396-05-17 מתאריך 05.07.2017, במסגרתו בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים בעניינו.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בערר.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. בתאריך 25.05.2017 הוגש כנגד העורר (נאשם 2 בכתב האישום - ח"מ) ואחיו (להלן: האח, וביחד: הנאשמים) כתב אישום לבית המשפט המחוזי הנכבד, בגדרו יוחסו לעורר העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), תקיפה בנסיבות מחמירות - שתי עבירות לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. לפי עובדות כתב האישום, המתלוננים 1-3 הינם אחים, אשר עובדים בפיצרייה מסוימת בבאר-שבע. לפי הנטען, בתאריך 15.05.2017, בסמוך לשעה 14:00, אחותם של הנאשמים התקשרה לפיצרייה והזמינה פיצה לביתו של העורר. עוד נטען כי בסמוך לכך, ולאחר שהעורר קיבל את הפיצה שהוזמנה, העורר ואחותו התקשרו לפיצרייה, תוך שהעורר הביע את מורת רוחו מהפיצה. לפי הנטען, העורר איים באותה שיחה על המתלונן 3 כי יגיע לפיצרייה לדקור ולהרוג אותו. עוד נטען כי מיד בתום השיחה המתלונן 3 התקשר למשטרה ועזב את הפיצרייה.

4. לפי עובדות כתב האישום, לאחר מכן, בשעה 15:20 לערך - הנאשמים הגיעו לפיצרייה, כאשר האח מצויד בסכין, והם נעמדו מצדו השני של דלפק השירות. יצוין כי באותה העת, לפי הנטען, המתלונן 1 נותר לבדו בפיצרייה. עוד נטען כי העורר השליך את הפיצה על דלפק השירות ודרש מהמתלונן 1 לדעת עם מי שוחח עמו בטלפון. בסמוך לאחר מכן, כך נטען, הנאשמים, בהובלת העורר, נכנסו אל מעבר לדלפק השירות והתקרבו לעבר המתלונן 1, העורר הדף אותו, ודרש שוב לדעת מי שוחח עמו בטלפון. אז, לפי הנטען, המתלונן 2, ששהה מחוץ לפיצרייה, כשבנותיו הקטינות ממתנות לו ברכבו, נכנס לפיצרייה ונעמד בכניסה לדלפק. עוד נטען כי העורר פנה אל המתלונן 2 ודרש גם ממנו לדעת מי שוחח עמו בטלפון, בתגובה, המתלונן 2 השיב לעורר כי איש לא שוחח עמו. לאחר שמסר את תשובתו זו, נטען כי האח היכה את המתלונן 2 באגרוף בפניו והעורר דחף אותו. עוד נטען כי בתגובה לכך המתלונן 1 אחז בידו של האח ובידו השנייה הרחיק את העורר מהמתלונן 2, ומנע מהנאשמים להתקרב לעבר המתלונן 2.

5. בהמשך לאירועים הנ"ל, לפי הנטען, הנאשמים המשיכו לנסות ולהתקרב אל המתלונן 2, בעוד שהמתלונן 1 ניסה להרחיקם ממנו, וזאת תוך שהעורר צועק לעבר המתלונן 2 "בוא בחוץ". לאחר מכן נטען כי האח דחף את העורר כדי להגיע לעבר המתלונן 1 והכה את המתלונן 1 באגרוף בפניו. בתגובה, כך נטען, המתלונן 2 הכה באגרוף את האח בפניו, ואחז אותו בצווארו. בשלב זה, כך נטען, המתלונן 1 נאבק באח בכך שחבט בראשו באמצעות קסדת אופנוע שהייתה במקום; או אז האח שלף סכין יפנית (להלן: הסכין) ודקר את המתלונן 1 בפניו ובצווארו. במקביל נטען כי העורר והמתלונן 2 המשיכו להיאבק, בשלב זה האח הגיח לעבר המתלונן 2 ודקר אותו באמצעות הסכין בפניו, בראשו ובמותנו, כאשר העורר ממשיך להכות את המתלונן 2 וכולם רצים אל מחוץ לפיצרייה. שם, לפי הנטען, האח המשיך לדקור בסכין את המתלונן 2, תוך שהמאבק בינו לבין העורר נמשך. לפי הנטען, באותה העת, המתלונן 1, לאחר שנדקר, יצא מן הפיצרייה, לעבר המתלונן 2 והנאשמים, כשהוא אחוז בסכין לחיתוך פיצה, זאת, על פי הנטען, כדי להגן על המתלונן 2, ואז הנאשמים ברחו מהמקום.

6. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלוננים 1 ו-2 הפגיעות הנטענות הבאות:

(א) למתלונן 1 - נגרמו, בין היתר, פצע באורך 15 ס"מ בצוואר עם דימום פעיל קל, המטומה, פצע מדמם באורך 7 ס"מ בצוואר, וכן חתך באזור לחי ימין. בנוסף, פצע דקירה בבית החזה העליון, לצד פגיעות נטענות נוספות.

(ב) למתלונן 2 - נגרמו, בין השאר, פצעי דקירה בקרקפת, באזור אוזן ימין ובמותן ימני, לצד פגיעות נטענות נוספות.
עמוד 2

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום - המשיבה הגישה בקשה לעצור את העורר (ואת האח) עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

8. בתאריך 25.05.2017 העורר הסכים לקיומה של עילת מעצר, וכן לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה של אימים (אולם הנ"ל הכחיש את תוכן האיום המיוחס לו בכתב האישום, שכן לשיטתו לשון האיום הייתה כי הוא יפוצץ את פניו ולא כי ידקור ויהרוג את המתלונן 3) ולעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, ואולם הוא כפר בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בא-כוח העורר ביקש כי העורר ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יבחן, בין היתר, את האפשרות לחלופת מעצר בעניינו.

9. בתאריך 01.06.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את בקשת בא-כוח העורר והורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו.

10. בתאריך 20.06.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד תסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר, במסגרתו נמסר כי העורר בן 31, ולחובתו הרשעה פלילית בגין השגת גבול. עוד נמסר כי העורר מוכר לשירות המבחן נוכח הליך אחר המתנהל נגדו בבית משפט השלום בבאר שבע, בגין ביצוע נטען של עבירות מרמה (ת"פ פ"ב"ש) 16-11-18873). עוד נמסר כי העורר נהג להמר בסכומי כסף גדולים במסגרת הימורים בלתי חוקיים, אשר בגינם נקלע לחובות גדולים לגורמי שוליים. שירות המבחן גם סבר כי העורר עלול, במצבים בהם אחד מבני משפחתו חש נפגע, או מושפל לפעול באופן אלים. שירות המבחן מסר עוד כי, להתרשמותו, מדובר בעורר בעל מאפייני אישיות מניפולטיביים, אשר פועל בדרך תועלתנית, תוך שהוא עורך מאמצים לגייס את הסביבה לסייע לו. שירות המבחן התרשם גם כי כל שמניע את העורר כעת הוא הרצון להשתחרר ממעצר וכי טרם החל לערוך חשבון נפש באשר לנסיבות מעצרו. כמו כן נמסר כי הוא חש כעס וחוסר אמפטיה כלפי המתלוננים. לסיכום, שירות המבחן התרשם כי מהמבקש קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק ולמעורבות חוזרת בעבירות אלימות.

11. שירות המבחן בחן גם את המקום ומסגרת הפיקוח שהציע העורר. בתוך כך, נבדקה התאמתם של הוריו של העורר ושניים מאחיו. שירות המבחן התרשם כי הנ"ל סבורים כי העבירות המיוחסות לנאשמים נבעו מהתנהגות המתלוננים, וכי הם אף אינם מודעים להליך הנוסף, המתנהל כנגד העורר. נוכח זאת, שירות המבחן סבר כי עמדתם של בני משפחתו של העורר תקשה עליהם בביצוע משימת הפיקוח, וזיהוי מוקדי סיכון. בסיכומם של דברים שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את העורר ממעצרו.

12. בתאריך 05.07.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, בקובעו כי העורר, לכאורה, הוא "מחולל האירוע" (שם, בעמ' 11), אשר איים על המתלונן 3 כי ידקור ויהרוג אותו, ואף מימש חלק מאיומיו בכך שהגיע עם האח, שהיה מצויד בסכין, ובכוונה להוציא לפועל את דבריו האיום. יתר על כן, נקבע כי, לכאורה, העורר נטל חלק מרכזי באלימות הפיזית כלפי המתלוננים, וזאת על פי העולה מסרטון מצלמות האבטחה, המתעד חלק מהאירוע, נושא כתב האישום. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי מקומה של טענת העורר לפיה לא ניתן לייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. בית המשפט המחוזי הנכבד ציין עוד כי שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את העורר לחלופה, וכי סטייה מהמלצה זו תתקיים רק במקרים חריגים, שלא מתקיימים בעניינו של העורר.

טענות הצדדים

13. לשיטת העורר, בית המשפט המחוזי הנכבד שגה עת שקבע כי הוא מחולל האירוע לכאורה, וכי הוא נטל חלק מרכזי באלימות, נושא כתב האישום, שכן לשיטתו קביעה זו איננה נתמכת בחומר הראיות לכאורה. עוד נטען כי בית המשפט מחוזי הנכבד שגה עת שקבע כי הנאשמים, וביניהם העורר, הגיעו לפיצרייה כשהם מצוידים בסכין, זאת משום שלגישתו, המשיבה לא הרימה את הנטל להצביע על מודעותו של העורר לקיומה של הסכין, מה גם שלשיטתו - מחומר הראיות לכאורה עולה כי הסכין הייתה בפיצרייה ולא הובאה מבעוד מועד. העורר טען גם כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקבעו כי מתקיימת בעניינו של העורר מסוכנות, וכי החלופה שהוצעה איננה ראויה. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד לא בחן בעצמו את המשמורנים המוצעים, וכי היה עליו לבחון בעניינו של העורר גם את האפשרות למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. העורר העלה גם טענות בדבר פגמים, שנפלו, לשיטתו, בעריכת התסקיר, וזאת נוכח מעורבותו הנטענת של אחיהם של המתלוננים (שהוא עו"ד) בפעילות שירות המבחן.

הדין בפני

14. בתאריך 17.07.2017 התקיים בפני דיון בערר, במסגרתו בא-כוח העורר שב על האמור בהודעת הערר, והוסיף כי נוכח טענותיו בעניין מעשיו של אח המתלוננים (עורך הדין) - העורר הגיש לבית משפט זה בקשה מטעמו להעברת מקום הדיון (בקשה זו נדחתה בינתיים - ראו: בש"פ 5663/17 רוקח נ' מדינת ישראל (24.07.2015)). בא-כוח העורר טען בנוסף כי קביעותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד אינן מתיישבות עם הראיות לכאורה בתיק. כך, למשל, לשיטתו, היה על בית המשפט המחוזי הנכבד לקבוע כי היה מקום לייחס את מעשי האלימות שבוצעו, לכאורה, לאח, נוכח חלקו המשמעותי במעשים הנטענים בכתב האישום.

15. המשיבה טענה, מנגד, כי העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירות של אימים ותקיפה בנסיבות מחמירות וכן לקיומה של עילת מעצר. בנוסף נטען כי חומר הראיות לכאורה, מלמד, לשיטתה, כי מדובר באירוע חמור, וזאת חרף כך שחלקו הלכאורי של האח אכן רב לכאורה מחלקו של העורר, אך בעניין זה, המשיבה הדגישה כי מדובר לכאורה במבצעים בצוותא. באת-כוח המשיבה טענה כי מדובר באירוע שתוצאותיו קשות במיוחד. עוד נטען כי מסוכנותו של העורר נלמדת, בין השאר, גם מתסקיר שירות המבחן, אשר במסגרתו נמסר כי לעורר כעס כלפי המתלוננים. באשר לחלופה המוצעת, נטען כי שירות המבחן בחן את המשמורנים המוצעים ומצא שהם אינם מתאימים. בתוך כך, נטען כי על פי ההלכה - סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תתקיים רק בנסיבות מיוחדות, שאינן מתקיימות בעניינו של העורר.

דיון והכרעה

16. לאחר שעינתי בהודעת הערר, בחומר שצורף לו, שמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים בפני,

ועיינתי בחומר שהוגש לי במסגרתו - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר - להידחות. אפרט נימוקי למסקנה זו, בקצרה, מיד בסמוך.

17. בפסיקה נקבע כי משנדרש בית המשפט להכריע בבקשה למעצרו של נאשם עד תום ההליכים המתנהלים נגדו, עליו לבחון כי מתקיימים מספר תנאים מצטברים (ראו: סעיף 21 לחוק המעצרים) כדלקמן:

ראשית, על בית המשפט לבחון האם מתקיימות בנסיבות העניין ראיות לכאורה, שיש בהן להוכיח את אשמתו הנטענת של הנאשם. בגדרה של בחינת התשתית הראייתית הלכאורית, בית המשפט נדרש לבחון האם מצויות בידי המאשימה - ראיות גולמיות, שיש בכוחן להצביע, לכאורה, על סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996); בש"פ 3361/17 מדינת ישראל נ' ליזרוביץ (22.06.2017)). בשלב זה של ההליך בית המשפט איננו נדרש למשקלן של הראיות, או לקבוע ממצאים בדבר מהימנות העדים המופיעים בפניו, שכן שאלות אלה מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.2013); בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל (05.03.2017)).

שנית, בית המשפט נדרש לבחון האם בעניינו של הנאשם שבנדון, קמה עילת מעצר.

שלישית, וככל שהתשובה לשתי השאלות הנ"ל חיובית, בית המשפט נדרש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה, לרבות בחינת האפשרות להורות על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני (ראו: סעיפים 21-22, ו22א-22"ג לחוק המעצרים; עיינו גם: בש"פ 8155/15 קלר נ' מדינת ישראל (09.12.2015); בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל (20.07.2016); בש"פ 6074/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.08.2016); בש"פ 6197/16 בוהדנה נ' מדינת ישראל (04.09.2016)).

18. בנידון דידן - נקודת המוצא לבחינת עניינו של העורר היא שבא-כוחו הסכים כי מתקיימות במקרה דנן: עילת מעצר וראיות לכאורה לעניין עבירות האיומים (זאת חרף הסתייגותו שגרסה כי תוכן האיום איננו תואם למיוחס לו בכתב האישום), וכן לעבירת התקיפה בנסיבות מחמירות.

עיון בחומר הראיות לכאורה, שנתבקשתי לבחון אותו, מלמד כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית גם לביצועה של חבלה בכוונה מחמירה. הדבר נלמד מסרטוני מצלמות האבטחה וממזכר תמליל של סרטונים אלה שהוגש לי. זה המקום לציין כי לא מצאתי מקום להידרש לטענותיו של העורר ביחס לאבחנה בין חלקו, הקטן לשיטתו, ביחס לחלקו של האח בביצוע הלכאורי של העבירות במכלול, זאת משום שטענות אלה - מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי. גם בהעדר קביעה זו, די בעבירות לגביהן העורר הסכים כי מתקיימות עילת מעצר וראיות לכאורה - כדי ללמד על המסוכנות הנשקפת הימנו.

אעבור עתה לבחון את טענותיו של העורר לעניין החלופה המוצעת על ידו וכן לעניין האפשרות לקיים את מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני.

19. חוק המעצרים קובע "מנגנון דו-שלבי" לבחינת התנאים לחלופה מאחורי סורג ובריאח לאחר הגשת כתב אישום:

(א) בשלב הראשון - על בית המשפט לבחון האם חלופה כלשהי עשויה, באופן עקרוני, להפיג את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, או למצער להפחית את המסוכנות הנשקפת מהנאשם ברמה המתקבלת על הדעת.

(ב) בשלב השני - בית המשפט נדרש לבחון את החלופות הקונקרטיות המוצעות לו ואת מידת התאמתם למידותיו של הנאשם הספציפי, בהתאם למאפייניו האישיים ולטיב הסיכון הנשקף ממנו (ראו: בש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל (27.12.2015); בש"פ 1971/16 קופר (קופרשמיד) נ' מדינת ישראל (13.03.2016)).

במהלך יישום הבדיקה הדו שלבית הנ"ל, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט ישתכנע, כבר במסגרת השלב הראשון, כי המסוכנות, או החשש מפני שיבוש, יהיו כה מובהקים בנסיבות המקרה, עד אשר שום חלופה לא תסכון - ואז לא יידרש בית המשפט לבחינת חלופות קונקרטיות (ראו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015); בש"פ 4513/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.6.2016); בש"פ 1495/17 מדינת ישראל נ' זאודי (21.02.2017)).

20. בנסיבות המקרה שבפני, חרף ניסיונותיו של העורר למצער את חלקו באירועים המתוארים בכתב האישום - שוכנעתי כי מסוכנותו של העורר הינה גבוהה, כך שאין, בעת הזו, חלופת מעצר, שיכולה לצמצמה באופן כזה שניתן יהיה להורות על שחרורו של העורר. יתר על כן, לעת הזו, סבורני כי אף מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, לא יוכל לסכון. ארחיב על כך מעט מיד בסמוך.

21. מסוכנותו של העורר נלמדת, בין היתר, מן המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי העורר הינו, לכאורה, "מחולל האירוע" וכי הוא אף נטל חלק מרכזי באלימות הפיזית כלפי המתלוננים 1 ו-2 (ראו: עמ' 11 להחלטה מתאריך 05.07.2017). גם אם האח הוא זה שלכאורה פגע במתלוננים 1 ו-2 באמצעות הסכין, הרי שלעת הזו, אין בכך כדי למצער את חלקו הנטען של העורר. העורר הוא זה שלפי הנטען שוחח עם המתלונן 3 בטלפון, השמיע בפניו איומים (גם אם לטענתו תוכנם שונה מזה המיוחס לו בכתב האישום), ואלה הובילו את המתלונן 3 לחוש פחד ממשי - אשר בעטיו התקשר למשטרת ישראל ואף עזב לכאורה את הפיצרייה. לא זו אף זו, העורר הגיע בלוויית האח לפיצרייה בעקבות האיומים שהשמיע באזני המתלונן 3. זה המקום להעיר כי סרטוני האבטחה שהונחו לפני על ידי המשיבה מלמדים, בשונה מטענת העורר, כי העורר הוא שיזם לכאורה את המגע הפיזי בין הנאשמים למתלוננים 1 ו-2. מעבר לכך אציין כי התמונות המתעדות את הנזק שנגרם לכאורה למתלוננים 1 ו-2 קשות לצפייה.

22. חומר הראיות לכאורה מלמד כי די בראיות אלה כדי לבסס פוטנציאלית את הטענה שהנאשמים אכן תקפו לכאורה, את המתלוננים 1 ו-2. בהתחשב בהשתתפות העורר בהתנהלות זו, ובשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן - מתגבש יסוד סביר לחשוד כי העורר אכן מסוכן לביטחון הציבור, וכי מסוכנותו, לעת הזו - איננה ניתנת לצמצום באמצעות חלופה כלשהי, לרבות מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

לכך יש להוסיף, כי בהתאם להוראת סעיף 22ב(1) לחוק המעצרים ולהפניותיו - האשמה בעבירות של אלימות איננה מצדיקה ככלל, בהיעדר טעמים מיוחדים, הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, או לנסיבות המיוחדות של הנאשם - שחרור למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. בעניינינו, העורר לא הראה כי לעת הזו - קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות מעצר בפיקוח אלקטרוני (השוו: בש"פ 1595/17 מדינת ישראל נ' פלוני (23.03.2017)), וממילא לחלופת מעצר.

23. זאת ועוד, כפי שכבר צוין לעיל, שירות המבחן, העריך כי קיימת רמת סיכון להתנהגות עוברת חוק ולמעורבות חוזרת בעבירות אלימות, וכי באופיו של העורר מאפיינים מניפולטיביים, ונכונות להשמיע אמירות שיקדמו את שחרורו, תוך ניסיון לטשטש מידע בדבר עברו. לצד כל זאת נמסר כי העורר איננו עורך חשבון נפש בגין מעשיו הנטענים וכי הוא אף כועס על המתלוננים ועל התנהלותם, אשר לדידו הובילה למעצרו. נוכח כל האמור – שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחררו לחלופה, ויפים לעניין זה הדברים שציינתי ב-בש"פ 4794/12 מדינת ישראל נ' פלוני (25.06.2016):

"הגם שבית המשפט איננו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, הרי שסטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל" (שם, פסקה 18).

סבורני כי העורר לא העלה טעם טוב שבגיני ראוי לסטות פה מהמלצתו של שירות המבחן בעניינינו.

24. נוכח כל האמור לעיל – הערר נדחה. העורר יוותר במעצר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ז (23.8.2017).

שׁוֹפֵט